

Lica Mire Banjac

Izložba povodom 60 godina umetničkog rada Mire Banjac

Izložba se sastoji iz četiri segmenta koji predstavljaju četiri medija kroz koje je Mira Banjac, tokom svoje višedecenijske karijere, postizala vrhunska umetnička dostignuća, a to su pozorište, film, televizija i radio, a čine je: dokumenti, programske knjižice, nagrade, crteži, plakati, skice kostima, fotografije, audio i video zapisi i dr.

„Čini mi se da se niz mojih ličnih nevolja pretvorio u kvalitet povoljan po moj rad u pozorištu. Iz sopstvenog iskustva otkrila sam šta je najvažnije u pozorištu, a šta u životu. U pozorištu je najvažnija koncentracija, a u životu ravnoteža. Ja znam da glumim i tu sam dobra. Mislim da sam postala toliko suverena na sceni da se ničega više ne plašim, čak ni poraza, jer imam hrabrosti da i poraz podnesem. Svojoj karijeri nemam ništa ni da dodam ni da oduzmem. Po opredeljenju sam karakterna glumica. Jedna obična, jednostavna glumica koja je sačuvala slavu koja traje 60 godina. Ja sam jednostavno Mira Banjac.“

Autor izložbe i kataloga: Zoran Maksimović
Dizajn izložbe i kataloga: Ljiljana Dinić i Bojan Jovanović
Organizator: Pozorišni muzej Vojvodine

Atelje 212 i **Danas**

poklanjaju čitaocima 15x2 karte za Mucijeve dane. Pozvati danas, 18. maja, telefon 011 344 11 86 od 9,00 časova

18. / MAJ /
petak

Probna sala, 10.00
Master class Nikole Ristanovskog

Gornji foaje, 19.00
Otvaranje izložbe „Lica Mire Banjac“

Gornji foaje, 19.30
Svečano otvaranje trećeg festivala „Mucijevi dani“ 2012.
Festival otvara Jelisaveta Seka Sablić

Velika scena, 20.00

PREMIJERA

ZORAN ĐINĐIĆ

Autorski projekat Olivera Frljića
Atelje 212, Beograd

Igraju: Feđa Stojanović, Branislav Trifunović, Ivan Jevtović, Vladislav Mihailović, Tanja Petrović, Milan Marić, Miloš Timotijević, Tamara Krcunović

19. / MAJ /
subota

Probna sala, 10.00
Master class Nikole Ristanovskog

Gornji foaje, 12.00
Škola za publiku – predavači Ljubica Ristovski & Gordana Gončić

Velika scena, 20.00

LUKRECJA ILITI ŽDERO

Režija: Jagoš Marković

Gradsko Pozorište, Podgorica
Igraju: Kristina Stevović, Emir Čatović, Branimir Popović, Dubravka Drakić, Božidar Zuber, Mišo Obradović, Momčilo Otašević, Petar Burić, Simo Trebješanin, Jelena Simić, Julija Milačić, Maja Šarenac, Radmila Božović, Tijana Bjelica, Slaviša Grubiša, Marko Radonjić, Danijela Vukadinović, Andrea Delibašić, Ivana Drakić, Sanja Vujović, Ana Babac, Jelena Vukčević, Slobodan Vukčević, Vlado Popović, Milovan Vuković, Slaviša Grubiša, Emir Čatović, Tijana Bjelica, Radmila Božović, Ana Babac, Ivana Drakić, Velimir Čukić

Scena Petar Kralj, 20.30

VANJEK I SLADEK

po motivima „Audijencije“ Vaclava Havela

Alt Teatar, Sarajevo
Igraju: Alen Muratović i Milan Pavlović

20. / MAJ /
nedelja

Probna sala, 10.00
Master class Nikole Ristanovskog

Gornji foaje, 12.00
Škola za publiku – predavači Snežana Trišić, Svetislav Bule Gončić & Gorica Popović

Velika scena, 20.00
Ivo Brešan

**HAMLET U SELU MRDUŠA
DONJA ili HAMLET ZNA ŠTO
NAROD NE ZNA**

Režija: Sulejman Kupusović
Narodno Pozorište Sarajevo

Igraju: Josip Pejaković, Milan Pavlović, Mirsad Tuka, Saša Petrović, Amina Begović, Mirvad Kurić, Aldin Omerović, Alma Terzić, Slaven Vidak, Merima Lepić, Riad Ljutović

Scena Petar Kralj, 20.30
Jun Fose

JA SAM VETAR

Režija: Stevan Bodroža
Tvrđava Teatar, Smederevo

Igraju: Milutin Milošević, Bojan Zirović

21. / MAJ /
ponedeljak

Probna sala, 10.00
Master class Nikole Ristanovskog

Gornji foaje, 12.00
Škola za publiku – predavači Darko Nedeljković & Zora Mojsilović

Velika scena, 20.00
Artur Miler

**SMRT TRGOVAČKOG
PUTNIKA**

Režija: Dušan Jovanović
Hrvatsko Narodno Kazalište Split

Igraju: Mustafa Nadarević, Snježana Sinovčić Šiškov, Mijo Jurišić, Goran Marković, Vladimir Posavec Tušek, Marko Petrić, Andrijana Vicković, Trpimir Jurkić, Josip Zovko, Tajana Jovanović, Duje Grubišić, Anastasija Jankovska, Andrea Mladinić

Scena Petar Kralj, 20.30
Tanja Šljivar

POŠTO PAŠTETA?

Režija: Snežana Trišić
Atelje 212, Beograd

Igraju: Zijah A. Sokolović, Katarina Žutić, Aleksandra Janković, Miloš Samolov, Nataša Tapušević, Nikola Jovanović, Vladislav Mihailović, Jakov Jevtović

22. / MAJ /
utorak

Probna sala, 10.00
Master class Nikole Ristanovskog

Gornji foaje, 12.00
Škola za publiku – predavač Irena Popović & Završni čas – Analiza jedne pozorišne predstave i podela diploma

Velika scena, 20.00
Branislava Ilić, Kokan Mladenović

IZA REŠETAKA

(Zločin i razgovori)

Režija: Kokan Mladenović
Kruševačko pozorište, Kruševac

Igraju: Branislav Trifunović, Milan Marić, Nikola Rakić, Milija Vuković, Dejan Tončić, Toma Trifunović, Predrag Milenković, Nebojša Vrančić, Dušan Dule Jovanović, Dragan Marinković, Boba Stojmirović, Nikola Pantović, Bojan Veljović, Olja Levic

Scena Petar Kralj, 20.30

JAITI

autorski projekat Branke Stojković i Olivera Viktorović Đurašković
Bitof Teatar, Beograd

23. / MAJ /
sreda

Probna sala, 10.00
Master class Nikole Ristanovskog

Velika scena, 20.00
Dubravko Mihanović

PROLAZI SVE

Režija: Oliver Frljić
Gradsko dramsko kazalište Gavella, Zagreb

Igraju: Jelena Miholjević, Ksenija Pajić, Dijana Vidušin, Ivana Rošić, Antonija Stanišić Šperanda, Barbara Nola, Amar Bukvić, Enes Vejzović, Janjo Rakoš, Filip Križan, Sven Medvešek

Scena Petar Kralj, 20.30
Boris Liješević i Jelena Kislovski Liješević

PLODNI DANI

Režija: Boris Liješević
Atelje 212 i Kulturni centar Pančeva

Igraju: Isidora Minić, Milena Predić, Radmila Tomović, Branka Selić, Milica Mihajlović, Nebojša Ilić, Bojan Zirović

24. / MAJ /
četvrtak

Scena Petar Kralj, 10.00
Master class Nikole Ristanovskog

Velika scena, 20.00
Farid Ud-Din Attar, Jean-Claude Carriere, Peter Brook

ZBOR PTICA

Režija: Jernej Lorenci
Slovensko narodno gledališče Maribor

Igraju: Eva Kraš, Matej Pucko, Maša Zidanik, Mirjana Šajinović, Zvezdana Novaković, Matevž Biber, Davor Herga, Branko Jordan, Viktor Meglič, Matija Stipanić, Vladimir Vlaškalić

Scena Petar Kralj, 18.00
Master class Nikole Ristanovskog

(Prezentacija rada dramske radionice)

www.atelje212.rs

MUCIJEVI DANI

Danas

od

U ATELJEU 212

Oliver Frljić
autor predstave **Zoran Đinđić**

**Đinđić kao
drama Srbije**

VEČERAS
PREMIJERA

PETAK, 18. maj 2012, broj 5345, godina XV, cena 30 din, 20 den, 1 KM, 0.7 EUR (CG), 5 kuna, 1.2 EUR (CG)

www.danas.rs

18-24. maj
2012.
Pozorište
Atelje 212

Festival pozorišne igre

MUCIJEVI DANI

LJUBOMIR MUCI DRAŠKIĆ (1937-2004)

Život za Atelje

Pozorište Atelje 212 organizovaće ove godine treći put Festival „Mucijevi dani“, u čast jednog od najboljih reditelja bivše Jugoslavije i dugogodišnjeg upravnika Ateljea 212 – Ljubomira Mucija Draškicia, kao pozorišno društvenje teatra sa teritorije bivše Jugoslavije.

Kao što je pre više od 50 godina Atelje 212, po rečima Ljubomira Mucija Draškicia, osnovan „više sa lepim željama nego sa pravim konceptom pozorišta, kao prostor u kome će ljudi tražiti, bez obzira da li će naći, dakle sa velikim zahvatima i malim obavezama da se to postigne“ – tako i sedam izabranih predstava u sedam „Mucijevih dana“ predstavljaju prvi pokušaj da se napravi mali festival sa velikim ciljevima, festival koji će probati da smanji i približi prostor, ideje, umetničke i sve vrste udaljenosti koje naizgled nisu velike, ali nam se ponekad čine nepremostivim.

Muci o režiji:

Reditelj, kao i selektor, mora dobro da pozna svoju glumačku ekipu, da uskladi unutarne odnose. Kao što se neki glumci ne podnose, tako je i među fudbalerima. Znam da se fudbaleri ne lažu u igri, jer se prema nekome namešta da igra ovaj, a ne onaj.

Sve te elemente treba uzeti u obzir. I kada pravim glumačku podjelu u komadu koji režiram, ja gledam da svaki čovek bude na svom mestu, da to bude usklađeno i harmonično podela. Reditelj se sluša donekle, a odnekle glumac treba da se odlepi da bi došao do takozvanog glumačkog ludila, jer tada dolazi do velike kreacije. Ukoliko se uloga odigra samo tačno i ništa više, onda je to na nivou školskog rada, ali to nije umetnost, to nema magiju i privlačnost koju pozorište treba da ima.

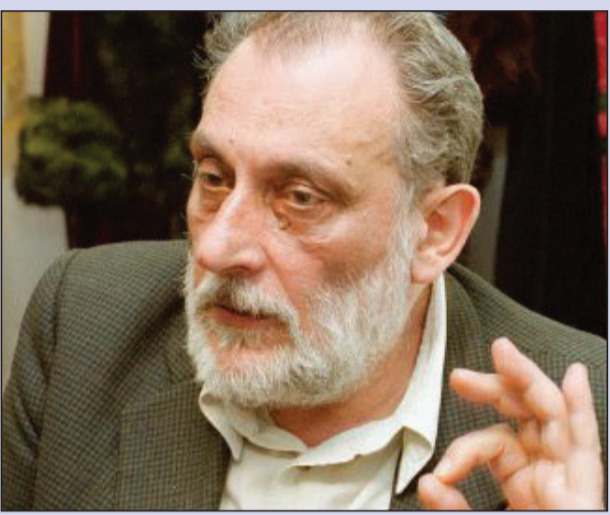

Foto: Branislav Poljarević

Još kao student istorije umetnosti i vizantologije, Ljubomir Muci Draškić je 1965. godine gledao ČEKALJUĆI GODOA i to je bila ključna, prelomna tačka ne samo u njegovom pozorišnom životu, nego i u životu svih onih koji su tu predstavu videli. Posle GODOA više ništa nije bilo kao pre. Stvoreno je novo pozorište Atelje 212.

Započnujući svoju rediteljsku karijeru kao asistent Bojana Stupice u predstavi *Jaja*, Muci Draškić 1961. godine postaje pomoćnik upravnika Mire Trailovića i od tada vezuje svoj život za ovu pozorišnu kuću. Izuzetna ličnost našeg pozorišta, on je proveo 45 godina radeći u Ateljeu 212. Zajedno sa svojom generacijom glumaca (Ružica Sokić, Slobodan Čica Perović, Beta Stojković, Maja Čučković, Tanja Beljakova, Vlada Popović, Bora Todorović, Taško Nakić, Milutin Butković, Zoran Radmilović, Seka Sablić, Petar Kralj, Dragan Nikolić, Mira Banjac...) inaugurisao je, najviše kroz svoje predstave, ono što će kasnije postati stil, igra, duh Ateljea. Oni su postali koherentni i kompaktni ateljevski tim, što nije bio slučaj u drugim pozorištima.

Jedna od programskih predstava bio je *Kralj Ibi*, koja je maltene dočekana na nož (mada je bilo i onih koji su je iz prve prepoznali), da bi vremenom postala kulturni, zaštitni znak Ateljea 212. Ta predstava je i rodila stil Ateljea, a po rečima Mucija Draškicia „ispostavilo se da je to bio pronalazak Ateljea koji je imao rezultate, uprkos svim pokušajima negiranja.“

Ljubomir Muci Draškić bio je najplodniji reditelj Ateljea – režirao je 31 predstavu, a najveći broj njegovih predstava bile su rekorderi u gledanosti: *Kralj Ibi* (2005), *Kafanica, sudnica, ludnica* (187), *Na ludom, belom kamenu* (105), *Maratonci trče počasni krug* (212), *Pohvala ludosti* (123), *Sveti Georgije ubiva azdahu* (191), *Kneginja od Fol-Beržera* (118), *Radovan III* (300).

Faze rediteljskog rada Mucija Draškicia zapravo predstavljaju i istoriju Ateljea 212 – od početka sa poljskom i francuskim avangardom (Ruževićeva *Kartoteka*, *Zarijev Kralj Ibi*), preko prairazvedbi domaćih dramskih autora, koje je karakterisala društvena satira (Bora Čosić, Brana Crnčević, Borislav Pečić, Aleksandar Popović, Dušan Kovačević, Milica Novković, Zorica Jevremović...), do ruske i nemačke avangarde (Bulgakov, Babelj, Andrejev, Vedekind, Kaneti, Havel, Kohout), da bi završio sa klasikom, Šilerovom *Marijom Stjuart* i Molijerovim *Gradaninom plećićem*.

Svaka od Mucijevih predstava bila je otkriće nekog novog autora čiji se tekstovi nisu mogli naći ni u jednom drugom pozorištu.

Kada je postao upravnik Ateljea 212, 1984. godine, njegov prvi i osnovni cilj bio je adaptacija, rekonstrukcija pozorišta. Sveukupne pripreme i gradnja trajali su sedam godina. Nova zgrada otvorena je 1992. godine. Muci je znao gde se nalazi svaki šraf, jer je i po više od 12 sati provodio na gradilištu. Sam je priznao da „svoju kuću nikada ne bi tako savršeno sagradio.“

Ceo svoj život proveo je u Ateljeu brinući o njemu. Primio je toliko mladih generacija koje je obučavao i koje su mu i danas zahvalne kao čoveku koji je obeležio dug i možda najznačajniji period u razvoju ovog pozorišta. On je zaslužen što je većina današnjeg glumačkog ansambla danas u Ateljeu. Imao je ljubavi, uvažavanja i kolegijalnosti za sve, i početnike i ostvarene umetnike, i krasila ga je beskrajna duhovitost. Smatrao je da su za pozorište najvažnije probe i velike ansambli predstave koje stvaraju timski duh i okupljaju sve oko zajedničkog cilja. Na neki način on je simbol Ateljea kome je bio toliko posvećen.

Rođen je u Zagrebu 1937. godine. Bio je upravnik Ateljea 212 od 1984. do 1996.

Dobitnik je mnogobrojnih nagrada među kojima su Sterijina, Nagrada „Bojan Stupica“ i Zlatni lovorov vijenac na sarajevskom MESS-u.

Bio je redovni profesor pozorišne režije na beogradskom Fakultetu dramskih umetnosti, od 1996.

Premинуo je u Beogradu 25. januara 2004. godine.

Kokan Mladenović

Đinđićeva hamletovska sudbina

Kad su svojevremeno pripadnici Bečkog umetničkog kruga razmišljali šta da napišu na kući secesije, smislili su slogan koji važi za umetnosti u svim vremenima - Svakom vremenu njegova umetnost, svakoj umetnosti njena sloboda.

Sloboda umetničkog izraza je nešto što definiše pozorište. Predstava koju ćete gledati 18. maja što se Ateljea 212 tiče je izraz naše velike potrebe da nakon protesta tokom 1995. i 1996. i posle 5. oktobra uspostavimo čin građanske smelosti i hrabrosti ili nezavisnog slobodnog mišljenja. Razočaravajući se u proces demokratizacije zemlje, odustajući od želje da sami nešto važno i glasno kažemo, došli smo jedino do toga da mišljenje koje političke partije nude za svoj račun i interes bude predstavljeno kao javno mišljenje.

Nezavisno mišljenje slobodno mislećih ljudi kao da ne postoji. U tom smislu, ova hrabra predstava upravo jeste ponovno uspostavljanje smelog građanskog mišljenja i, u ovom trenutku, po svojoj umetničkoj vrednosti ona jeste naš najveći uspeh.

Mnogo toga je provokativnog u Đinđićevoj sudbini i podudara se sa Hamletovskim motivom. Hamlet dolazi iz Vitenberga, biva upleten u političke igre i u njima strada i gubi život. Zoran Đinđić dolazi kao student filozofije iz Nemačke biva upleten u savremenu političku srpsku scenu i u njoj gubi glavu. Đinđićeva priča jeste gotovo podudarna sa Hamletovskom, pa ima i osnova zašto je u pozorištu kao takva. Sve u svemu, hteli smo da pokažemo da moramo mnogo toga ličnog da uradimo da bi demokratija funkcionisala. Bog postoji samo ako se u njega veruje, a tako je i sa demokratijom. Ukoliko verujete u nju i borite se, ona će postojati. Ukoliko je demokratija opšte mesto ili parola na izborima, ona suštinski ne postoji.

Branislav Trifunović, glumac u predstavi *Zoran Đinđić*

Najviše bih voleo da se desi muk

Ni najmrskije, ni najdraže, niti najvažnije reči koje izgovara u predstavi „**Zoran Đinđić**“ glumac Branislav Trifunović nije želio da otkriva. Jedino verovatno jeste da će 18. maja ono što bude stizalo sa scene Ateljea 212 biti u sukobu sa publikom. Auditorijumu će biti rečeno možda nešto što ne želi da čuje, ali inače zna, kaže Branislav Trifunović u razgovoru za *Danas*. Na pitanje šta bi on najviše voleo da se dogodi nakon premijere spremno odgovara.

Najviše bih voleo da se desi muk.

● **Tema predstave je delikatna i njen sadržaj čini mnogo toga dokumentarnog?**
- Mi smo to nazvali dokumentarnom fikcijom. Dokumentarno treba da postane predstava i to je postupak s kojim se dosad nismo susretali. Nešto smo gledali, ali suštinski taj način je za nas bio nepoznanica i utoliko teže da sve to prevedemo na sceniski jezik. Da učinimo da predstava ima početak, sredinu, kraj i da se ono što znamo i što smo hteli sukobi sa publikom.

● **Šta treba publici da se kaže?**
- Nešto što možda ne želi da čuje ali inače zna.

Sama tema predstave izaziva podeljenost i podorenje. Kad god se spomene Zoran Đinđić svako ima neko svoje mišljenje. Ono što smo mi hteli da ispričamo jeste da je taj čovek ubijen i da se tu završava priča o tome. Svi ostali nisu ubijeni nego je ubijen baš taj čovek iz nama i dalje nepoznatih razloga. Mislim da to njemu daje etičku čistotu jer da ga nisu ubili verovatno bi drugačije pričali o njemu. Oko toga smo se zapravo najviše lomili, pokušavajući da otkrijemo koliko možemo da se odmaknemo od dokumentarnog i progovorimo o onome o čemu se možda priča u kuloarima... Da budemo glumci, stanemo na scenu i iskažemo to veoma jasno i glasno.

● **Sledstveno tome, postoji li strah?**

- Nema straha. Mi smo tim koji od početka ovog projekta zna šta radi. Možda imam malu strepnju hoće li predstava biti shvaćena na pravi način i zato

ZORAN ĐINĐIĆ

Atelje 212, Beograd

Autori i reditelj: OLIVER FRLJIĆ
Scenograf: Marija Kalabić
Kostimograf: Sandra Dekanić
Kompozitor: Irena Popović
Dramaturg: Branislava Ilić
Asistent reditelja: Nikola Ljuga
Asistent kostimograf: Maša Stanković
Asistent kompozitora i dizajn zvuka: Dragan Stevanović
Organizator: Nevena Vučković
Organizator na praksi: Lina Bošković

Igraju: Feđa Stojanović, Branislav Trifunović, Ivan Jevtović, Vladislav Mihailović, Tanja Petrović, Milan Marić, Miloš Timotijević, Tamara Krcunović

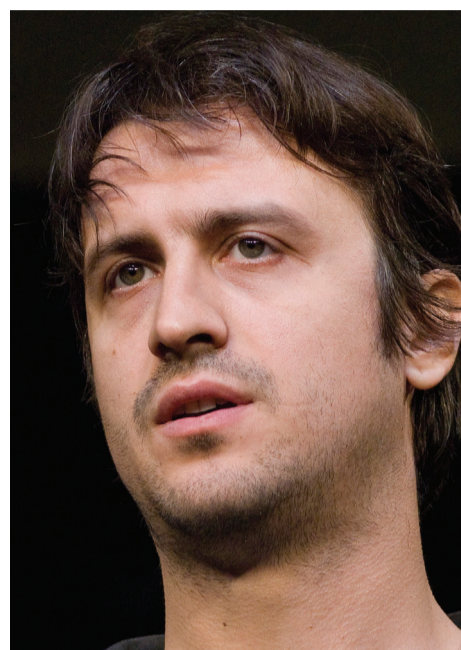
Inspicijent: Emilija Rafajlović
Sufler: Snežana Budimčić

Dizajn svetla: Radomir Stamenković
Tehnički menadžer: Vojin Butković
Produkcija i tehnička realizacija ATELJE 212

Feđa Stojanović

Izuzetno hrabra predstava i politički teatar, koji se dugo, dugo nije pojavljivao na ovim prostorima. Videne su neke iskrice političkog teatra koje su više milovale dok ova predstava udara direktno u stomak. Po drugi put saradujem sa Oliverom Frljićem i ne mogu da se otmem utisku da su moje kolege odbile rad s njim. Definitivno sam siguran da oni ili nisu pokazali hrabrost da uđu u nešto potpuno drugačije od onoga što je uobičajeno u našem pozorištu ili su pokazali neverovatno neznanje. Kad gledam ove mlade ljude, ja se osećam ponosnim što zajedno sa njima pripadam ovoj predstavi.

i kako. Verovatno ima onih koji misle da je to namerno, ali verujte mi, tako se desilo.

● **Šta vama znači Zoran Đinđić?**

- Zoran Đinđić me podseća na optimizam. Kad god pomislim na njega setim se vremena kad sam imao više snage i energije da uradim nešto za ovu zemlju i da se ne stidim toga. To mi je prva asocijacija i to mi je najvažnije.

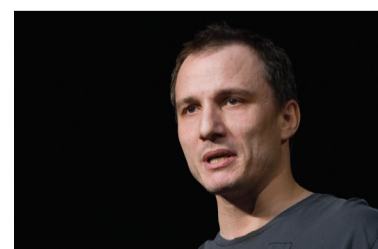
● **Koju vrstu polemika očekujete nakon predstave?**

- Raznorazne, što političke, što pozorišne. Mnogo je priča o predstavi napravljeno još pre njene premijere i to već dovoljno govori u kom sistemu živimo i da se stavovi prave kao i oko ubistva Zorana Đinđića. Takva vrsta spinova se pravi uvek mnogo pre. Mi smo o ovom projektu slušali kad nismo znali o čemu se u njemu uopšte radi. Već su postojali stavovi određenih krugova, što kolega, što političara. Utoliko mi njihovo mišljenje nije bitno ni posle premijere. Možemo da pričamo o reakcijama ljudi koji su došli u pozorište da nešto vide... **Aleksandra Ćuk**

Ivan Jevtović

U ovih 15 godina koliko se profesionalno bavim pozorištem i glumom nisam nikad dosad doživeo tako uzbuđljiv proces nastanka predstave. Uz sve okolnosti koje su bile u samom pozorištu i izvan njega, ono što me je motivisalo da dođem na svaku probu jeste susret sa publikom. Ta vrsta interakcije i šta sve može da se desi na toj predstavi izvesno jeste avantura.

Miloš Timotijević

Zadovoljan sam što sam radio sa ovom ekipom i rediteljem Oliverom Frljićem u Ateljeu 212.

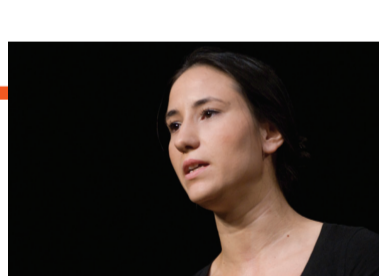

Oliver Frljić REČ REDITELJA

“Predstava **Zoran Đinđić** govori o društvu u kojem se događa i istovremeno je i politička i pozorišna. Te dve stvari se ne isključuju. Ono što je dobar politički teatar je uvek i teatar, od Aristofana na ovamo. Ljudi koji su najviše uticali na moje pozorišno formiranje su bili ljudi koji su se na ovaj ili onaj način bavili političkim teatom. Postoji ovde, ali i svugde, pokušaj zauzimanja apolitične pozicije, jer time mi kao štitimo svoj glumački integritet. Mislim da je to glupost. Mislim da svaka vrsta umetnosti treba na ovaj ili onaj način da govori o društvu u kojem se događa. Takva je i ova predstava. Fascinantno je da još niko nije radio u pozorištu ništa na temu Đinđića, kada su već napravljene tolike TV emisije i napisano toliko novinskih tekstova. Umetnost kao da čeka neku distancu. Valjda treba da prođe 50 godina pa da počnemo da govorimo o tim stvarima, kada se ne budu više nikoga direktno doticale.

“Kod glumaca se preklapa više uloga i funkcija. Oni su u isto vreme glumci, izvođači i aktivisti. Ovo je projekat u kojem oni treba da zauzmu stav prema nekim stvarima, svoj privatni stav, a onda da ga javno kažu, što nije uvek jednostavno, jer glumac je uvek zaštićen tekstom ili na neki drugi način. Ja sam od njih tražio da elaboriraju ono što misle o nekim stvarima i iz toga smo onda gradili strukturu predstave. Mislim da neću reći ništa novo, niti ima potrebe da se kaže nešto novo, ali način na koji se govori - mislim da je novi i da je potreban.

“U srpskom društvu, čini mi se, danas postoje dve paradigme o Đinđiću: pljuvačka, koja negira bilo šta što je on napravio i koja je kroz različito medijsko obraćanje radila sve da umanji ono što je Đinđić realno napravio. Druga je ona koja radi na njegovoj glorifikaciji, nekritičnom stvaranju kulta njegove ličnosti. U svom radu sam pokušao da zaobiđem i jednu i drugu paradigmu i nastojao sam da progovorim sceniskim jezikom koji mislim da je adekvatan za to. Predstava **Zoran Đinđić** polazi od atentata na pomenutog tragično nastradalog premijera, ali posredno pokušava da progovori i o Srbiji danas i različitim hipotezama koje to društvo nosi.

Tanja Petrović

Drugi put radim sa Oliverom ali priznajem da sam iznenađena različitosti njegovih predstava budući da sam igrala i u „Ocu na službenom putu“. Mislim da je ova predstava prva predstava političkog teatra. Nadam se da će ona biti samo jedna u nizu zato što nam je takvo pozorište potrebno.

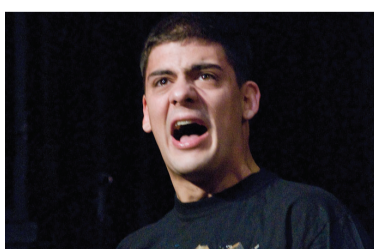
Vladislav Mihailović

Ceo proces je bio specifičan i jedinstven. Meni je ovo prvi put da radim sa Oliverom. Kad pogledam unazad drago mi je što sam tu, što smo svi izdržali do kraja i napravili predstavu koja bi trebalo da bude objektivna.

Tamara Krcunović

Ta predstava koja se zivala izvan naše predstave bila je toliko intenzivna da sam u nekim trenucima pomišljala da će uticati na mene. Ali nikada dosad, ni u jednom procesu, nisam bila sigurnija nego u ovom. Ni u jednom trenutku nisam imala sumnju u ono što radimo i u rešenja koja pronalazimo. Srećna sam što sam deo ove ekipe.

Milan Marić

Za nekog ko je na trećoj godini Akademije raditi baš sa ovom glumačkom postavom u pozorištu kakvo je Atelje 212 je privilegija i čast.

OMUCIJU

Jovan Ćirilov:

Ljubomir Muci Draškić je bio i čovek i umetnik izvan serije. Imao je ironičan odnos prema mnogo čemu u životu, pa i prema smrti. Ali ne znači da je bio cinik, cinici su često nehumani, a Muci to nije bio. On je voleo da se s ošobadajućom lakoćom odnosi prema svemu onome čemu ljudi daju patetičan prizvuk. U mnogo čemu je bio drukčiji nego što je sebe voleo da predstavi. Na rečima je bio protiv modernizma, a upravo on je, pored Zorana Radmilovića, bio najzaslužniji što je prvo dramsko delo istorijskog modernizma „Kralj Ibi“ u našoj sredini (Atelje 212) živelu decenijama, i to u punom raskošnom sjaju.

Feliks Pašić:

Pozorište je doživljavao kao mesto gde čovek ima najveću slobodu. S druge strane, osvajanje slobode, u svakom pogledu, bilo je pokretački motiv u njegovim umetničkim poslovima, baš kao što je motivisalo njegove životne postupke. Biti slobodan značilo je, pre svega, ne pristajati na kompromise. Nije bilo malo iskušenja koja su stajivala na probu čvrstinu njegovog moralnog stava i postojanosti njegovih uverenja. Kada je trebalo da preuzme upravu nad Ateljeom 212, posle Mire Trailovića, traženo je od njega, tražile su nadležne političke strukture, da se učlani u Savez komunista. „Ja sam monarhista“, odgovorio je. Od Bojana Stupice koji ga je, još kao studenta, uzeo za asistenta i kome je kasnije bio najbliži i najdraži saradnik, naučio je, između ostalog, i to da je u pozorištu vreme dragoceno, da se u njemu neporazumi moraju rešavati brzo, ali je iznad svega od Stupice za ceo život preuzeo stroga načela visokog profesionalizma, discipline, morala i posvećenosti poslu.

Fotografije: Dušan Dordević